

A man with a beard and dark hair, wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt, is the central figure. The background is a blurred cityscape at night with lights. The image is overlaid with pink and purple splatters and a grid pattern. The title 'PROFESOR SYMPAŤÁK' is written in large, blue, sans-serif capital letters across the middle.

PROFESOR SYMPAŤÁK

Rozkoš existuje v mnoha
podobách. A právě on je expert
na všechny z nich.

LEISA
RAYVEN

PROFESOR SYMPAŤÁK

Copyright © 2018 by Leisa Rayven

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Ingrid Zatloukalová, 2022

Cover © maeidesign.com, 2022

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-1981-5 (pdf)

PROFESOR SYMPAŤÁK

Leisa Rayven

Mému tchánovi, který všechny mé knihy
četl několikrát, všechny postavy miloval jako dávno
ztracené přátele a naši rodinu zahrnoval nekonečnou
štědrosť, radostí a laskavostí. Mrzí mě, že tuhle sis přecíst
nemohl, tati, ale věz, že tvé světlo a láska mě
budou inspirovat dál.
Navždy.

Jsme vypravěči svých životních příběhů, ale ne vždy říkáme pravdu. Naše vrtkavá paměť pozměňuje skutečnost. Zveličujeme naše světlé okamžiky, aby vypadaly ještě světlejší. Ale co je horší, všechny své špatné okamžiky vyrýváme do kůry *Stromu výčitek*, dokud jich nemáme celé lesy, mlčenlivé a šedé, které vržou a sténají v dusném, hořkém vzduchu našeho podvědomí.

Nechci být nespolehlivým vypravěčem. Chci, aby můj příběh byl pravdivý, i kdyby čára mezi zlosynem a hrdinou měla být rozmazaná a nejasná.

Nehledě na to, jak moc toužím vymazat své chyby a začít znovu, vím, že to není možné. Začátek příběhu už byl napsán a nic na tom nezměníme. Můžeme však změnit jeho konec, který je stále ještě otevřený.

Výňatek z The Story of Us od J. A. Stone

JEDNA

Idol všech žen

Tedy, tohle je běs.

Sedím tu, o půl osmé v pondělí ráno, a jsem nažhavenější než za celých svých třiadvacet a tři čtvrtě let. Jsem snad s mužem svých snů? Nechávám se opájet vínem, jídlem a romantikou? Užívám si v exotickém ráji s pískem, mořem a polonahými číšníky roznášejícími drinky s malinkými papírovými deštníčky?

Ne.

Sedím u svého stolu v nakladatelství Whiplash, společnost mi dělá prázdná kancelář a tiché klikání automatu na vodu a bombardují mě velice hříšné fantazie o muži, kterého jsem nikdy nepoznala.

Tohle není dobré.

Z chodby slyším bouchání. Jediným dalším ranním pětáčetem v kanceláři je finanční manažer Fergus, Skot, který má nepřátelský vztah s naší prastarou kopírkou a kterému je úplně ukradené, kdo všechno se to dozví.

„*Tyyyy mrzká bestie,*“ zaburácí, jeho přízvuk ještě zesílí a já slyším další rány. „*Ty ohavná, odporná onuce.*“ Jeho slova doprovází zvuk trhaného papíru. „*Prostě... to... kurva... sešij, ty zasraná vylízaná krávo!*“

Ozve se hlasité písknutí následované Fergusovým frustrovaným křikem. Nabídla bych mu pomoc, ale nedokážu

se odtrhnout od svého slovního porna. A navíc, Fergus je vždycky obzvlášť nabručený, když na konci čtvrtletí dokončuje vyúčtování, takže se mu raději budu klidit z cesty, jak jen to bude možné.

Jak týráni kopírky pokračuje, překřížím si pod stolem nohy a rozhlédnu se, abych se ujistila, že mám hlavní část kanceláře stále pro sebe. Kdyby mě v tu chvíli někdo viděl, poznal by, jak jsem rozpálená? Poznali by, že krev, která mi obličej barví doruda, bledne v porovnání s množstvím krve, které mi proudí do níže umístěných částí těla?

S očištným výdechem vstanu a zamířím do koupelny. Ostatní přijdou každou chvíli a já se do té doby vážně musím ovládnout.

Vrazím na toalety, zchladím si ruce ve studené vodě a pak se jimi poklepu po tvářích. Když vzhlednu ke svému odrazu v zrcadle, zavrtím hlavou. Ani sebevětší množství vody mě nezabaví toho směšného zářivého ruměnce.

„Co to sakra děláš, Asho? Vážně. Slintáš z chlapa, kterého ani neznáš. Ani jsi neviděla jeho *obličej*, panebože. Jseš úplně mimo.“

Taková já nejsem.

Jsem romantička. Chci květiny a večere a dlouhé pomalé polibky v měsíčním světle. Nejsem na náhodná setkání a sex s každým. Nikdy jsem nepochopila, jak mou starší sestru můžou vztahy na jednu noc tolik uspokojovat. Vyzkoušela jsem je. Jsou trapné a rozpačité. Mám radši, když muže, kterého si pustím do těla, znám. Podle mě není nic tak sexy jako muž, který chce dlouhodobý vztah.

Ale to je asi hlavní důvod, proč jsem tak nadřžená kvůli naprostému cizinci. Ten záhadný muž ztratil svou životní lásku a nestydatě o tom vypráví celému světu. Když si čtu jeho slova, jeho vášně mi připadá nakažlivá a zjevně také neskutečně vzrušující.

Zhluboka se nadechnu a vrátím se zpět ke svému stolu. Popadnu myš s tím, že se okamžitě vrhnu na tu obrovskou hromadu práce, která mě dnes čeká, ale místo toho si naposled projedu instagramový feed muže, který si říká *Profesor Sympaták*. Zatraceně, to jméno trefil přesně. I když možná mohl ještě dodat „idol všech žen“, aby byla informace úplná. Na svém profilu má přímo nad jménem fotku Harrisona Forda v roli Hana Sola, a pod ní svůj životopis, v němž stojí: „*Polepšující se kretén, který se každý den věnuje brutálnímu sebezpytování. Jsem sbírkou špatných rozhodnutí, která zaujímají podobu víceméně fungujícího muže.*“ No, spousta lidí zřejmě dokáže s jeho špatnými rozhodnutími soucítit, protože má více než tři miliony sledujících.

Na jeho feed jsem narazila před několika týdny, když někdo, koho sleduju, sdílel jednu z jeho básní. A od té doby se propadám králičí norou do jeho světa. Má tam zrnité, umělecké fotografie, na kterých je vždy zabraný z takového úhlu, abyste nepoznali jeho tvář. Některé pořídil v zahraničí před slavnými památkami, zatímco na jiných je jeho pevné, svalnaté tělo vyfocené z takové blízkosti, až mám pocit, jako bych ho hladila, jen když na ně zírám.

Ale víc než ty vyzývavé snímky mě dostávají jeho slova. Jeho občas sladká, občas smutná, ale vždy sexy slova o lásce a ztrátě, která dokážou obejít můj mozek a promlouvají přímo k mé duši.

*Chci být v tobě, obklopený tvým teplem,
svaly rozechvělé a mozek zamřzený, zatímco přirážím
a přirážím a přirážím.*

*Chci být v tobě, ovínutý tvými končetinami,
horká kůže a ach-tak-sladké sténání rozléhající se kolem nás.*

*Chci být v tobě, roztančit, rozpálit a zažehnout tvé tělo,
ale hlavně chci být v tobě,*

*protože ty jsi ve mně od chvíle, kdy jsme se poznali,
a teď je řada na mně.*

Tuhle jsem si přečetla už asi desetkrát a je to jen špička ledovce, co se jeho talentu týče. Čím víc čtu, tím jsem jím posedlejší.

Přejedu na začátek jeho timeline a snažím se přijít na to, proč mě tak silně přitahuje. Pochopitelně reaguju na jeho fotky, obzvláště ty, na kterých je polonahý, protože má vážně tělo k sežrání. Ale je tu ještě něco. Všechny jeho příspěvky zní jako ryze osobní vyznání. Myslím, že je tak oblíbený právě proto, že před celým světem rozebírá své problémy, chyby a výčitky. Z jeho slov číší odvaha a upřímnost, doslova přetékačí vášní a berou mě za srdce a zrychlují můj tep.

Nadskočím, když se na chodbě ozve výjimečně hlasitá rána. Vzhlednu a zmerčím Ferguse, jak vychází z místnosti s kopírkou a pod jednou paží nese ošklivě popraskaný podavač dokumentů.

Projde kolem mě a kývne mým směrem. „Ránko, Asho.“

„Ahoj, Fergusi. Jak to jde?“

„Jo, dobře. Prostě žúžo. Jdu se projít.“

Jsem si celkem jistá, že nemluví o cestě na toaletu, protože odchází na opačný konec kanceláře a rozráží dveře ke schodišti, které vede na střechnu. Na okamžik se zamyslím, jestli bych se neměla bát, že ten podavač dokumentů zahodí ze střechy budovy až do řeky.

Už se chystám jít za ním, abych se přesvědčila, že neudělá nic hloupého, když se mi na mobilu rozzáří fotka mé starší sestry, která se na mě usmívá a zároveň mi ukazuje prostředníček.

Taková jemná květinka. „Ahoj, Eden.“

„Nazdar. Ty už jsi v práci? Paul ti chtěl uvařit snídani, ale odešla jsi dřív, než jsme vstali.“

„To není pravda. Podle zvuků ozývajících se z vašeho pokoje byl Paul vzhůru přinejménším dvacet minut předtím, než jsem odešla.“

Eden se zachichotá a já se usměju. To štěstí si zasloužila. Konečně opustila svůj kolotoč vztahů na jednu noc s průměrnými chlápky a našla si opravdového muže. A nyní má poprvé v životě skutečný dospělý vztah. Jen bych si přála, abych nemusela poslouchat ty sexkapády, které k němu patří.

„Omluvila bych se za to, že můj chlap neumí být potichu,“ řekne a číší z ní sebeuspokojení, „ale mně se jeho zvuky moc líbí.“

„Jo, to jsem pochopila z těch *tvých* zvuků. Vážně, nepochybuju, že jste probudili i starou paní Eidlemanovou ve čtvrtém patře, a obě moc dobře víme, že si naslouchátko nasazuje nejdřív v devět.“

To si u Eden vyslouží další vlnu smíchu. Upřímně, je sice rozčilující poslouchat, jak si jiní lidé užívají úžasný sex, když ho vy sami nemáte, ale jsem šťastím bez sebe, že má konečně vážnou známost. Ještě před několika týdny jsem si myslela, že ji možná budou muset pohřbít s jednou rukou trčící ze země, aby mohla navěky věků ukazovat lásce a závazkům prostředníček. Všechno se to však změnilo, když se jí zalíbil Paul Riley. Teď je do něj tak zamilovaná, že jí kolem hlavy prakticky poletují kreslená srdíčka, kdykoli je Paul poblíž.

„Pořád nemůžu uvěřit, že jsi klofla Pana Romantika.“ Opřu se na židli a otočím ji tak, abych viděla do kanceláře. „A když si pomyslím, že za to všechno vděčíš mně.“

„Ach jo. Už je to tu zase.“

„No, nemůžeš přece popřít, že nebýt mě, tak bys o Paulově existenci ani nevěděla, ne? Ani nemluvě o tom, že jsem vám zařídila první rande. Oba dva mi dlužíte, a to hodně. Ale neboj. Nebudu ti to připomínat navždy. Jen asi deset dvacet let.“

Zasténá. Víím, že se snaží skrýt, jak je poblázněná a roz-toužená, ale je to víc než očividné. A já jí to nemám za zlé. Paul je výjimečný. Ještě nedávno byl nejlépe střeženým ta-jemstvím společenské smetánky New Yorku. Byl profesio-nálním společníkem, který ženám poskytoval něco mnohem lepšího než sex: dechberoucí rande, která jim notně zvedala sebevědomí. Pár let dokázal své alter ego uchovávat v taj-nosti, ale když se z Edenina příběhu o něm stal virál, pro-měnil se v hotovou celebritu. Pořád mi připadá divné, že ten týpek, kterého vídám ve všech talk show, je ten samý, který nám včera vyčistil odpad v kuchyni.

S tou myšlenkou se zahledím z okna a přesně v tu chví-li spatřím, jak se něco zřítí k zemi. Podezřele to připomíná podavač dokumentů z naší kopírky.

Ach, Fergusi. Cos to jen udělal?

Do plánovače si poznamenám, že musím co nejdříve za-volat našemu opraváři xeroxů. O několik vteřin později se otočím a zahlédnu Fergusse vycházet ze schodiště s obrov-ským úsměvem na tváři. Některé dny prostě musíte přijmout vítězství ve všech jeho podobách.

„Jestli sis už vybrala dnešní dávku ‚já ti to říkala‘,“ řekne si o mou pozornost Eden, „mohly bychom přejít k něčemu důležitějšímu? Mám pocit, že už jsme si celé dny pořád-ně nepromluvily. Jsi v pohodě? Jak to jde s tím tvým Fran-couzem?“

Šťastně si povzdechnu. „Fantasticky, Edie. Je úžasný. Váž-ně si myslím, že by to mohl být on.“

„Aú,“ zasténá, jako by právě viděla, jak skateboardisto-vi ujelo prkénko a on přistál rozkrokem na zábradlí. „Je to tak zlé, jo?“

Zase se opřu na židli a přehodím si nohu přes nohu. „O čem to mluvíš? Zrovna jsem ti říkala, že je skvělý. Spl-ňuje víc požadavků než kterýkoli jiný, s kým jsem chodila.“

„Hm-mm. Uvědomuješ si, doufám, že mít na chlapa seznam požadavků je tak trochu nesmysl.“

Ignoruju její jedovatý tón. „Není to seznam požadavků. Je to seznam *doporučení*. Všeobecné vlastnosti, které mi pomáhají v hledání opravdové lásky.“

„Kdepak, sestřičko, je to seznam *specifických* požadavků, který používáš u *všech chlapů, s nimiž chodíš*. Pokud se opováží odchýlit od tvých očekávání, dáš jim kopačky.“

„To není pravda.“

„Vážně? Tak si to připomeneme, jo?“ Odkáže si. „Muž tvých snů musí mít univerzitní titul, být zaměstnaný a aspoň trochu úspěšný. Musí milovat děti, musí mít rád divadelní hry Aarona Sorkina...“

„To není úplně nezbytné.“

„... musí být romantik, mít skvělý vkus, správně vyslovovat všechny souhlásky ve slovech jako samozřejmě, standardy a espresso.“

„Promiň, že si potrpím na způsob vyjadřování.“

„Nikdy nesmí používat by jste místo správného...“

Rozhodím rukama. „Byste je správně, žádné by jste neexistuje! Není to tak těžké.“

„A kdykoli s nějakým týpkem chodíš dost dlouho, aby se ti zamazaly ty fešácké růžové brýle, dostaneš se do takové divné fáze popírání, protože jsi příliš hrdá na to, abys přiznala, že se chystáš odkopnout *dalšího* slušného chlapa. S Phillipem jsi teď v téhle fázi, že jo?“

Chvíli se falešně směju a pak utichnu jako maličká ženská výstražná siréna. „Je mi líto, moje milá vševědoucí sestřičko, ale jsi úplně mimo.“

Samozřejmě, má víceméně pravdu. Proč mě sakra musí tak dobře znát?

Nedávno jsem v Paříži potkala jednoho muže a prožila jsem s ním bláznivý milostný románec, o jakém jsem vždy

snila. Ale i když ho zbožňuju a i když si to s ním neuvěřitelně užívám, ten problém, který mě ve vztazích potká po každé, opět ukazuje svou ošklivou hlavu. A já pořád nemůžu přijít na to, jak se ho zbavit. Ale to dřív bude sucho v Atlantidě, než bych něco takového přiznala svojí přemoudřelé sestře.

„Promluvme si o něčem jiném,“ řeknu a zamířím do kuchyňky, abych si uvařila čerstvou kávu. „O čemkoli jiném.“ Zaslechnu nějaký hluk a uvědomím si, že i Eden si vaří kafe. Zřejmě jsme ze stejného hnízda.

„Ale vážně,“ řekne ona. „Musíš ten cyklus prolomit, Ash. Začíná to být směšné. Mohla bys mi ještě jednou říct, proč ses rozešla s tím předchozím? S tím Garym, nebo jak se jmenoval.“

„Vždyt víš proč.“ Strčím do kávovaru čerstvý filtr a naplním ho kávou.

„Tvrdila jsi, že na tobě moc visel.“

„Přesně,“ řeknu, zatímco do kávovaru liju vodu. „Ani nemluvě o tom, že si myslel, že vedeme *vztah na dálku*, když jsme bydleli v Jersey a Brooklynu, a že mi volal *desetkrát denně*, jen aby ‚slyšel můj hlas‘. Ne, díky.“

„Hm-mm. A co ten chlápek před ním... John? Ten na tobě nevisel dost, že?“

„Jo. No a?“ Stroj zakašle a zaprská a do konvice začne téct kouřící káva.

„A ještě dál v seznamu odmítnutých byl Pablo – moc malý; Damien, moc vysoký, Bartholoměj – moc blondatý.“

„Víš, proč nemůžu chodit s blondákem.“

„A pak tu byl ten chudák Peter, kterého jsi odkopla, protože si holil chlupy.“

Popadnu ze skříňky čistý hrnek a nasypu do něj čtyři lžičky cukru. „Hej, ty ses nemusela pořád dívat na jeho dokonalé obočí. Bylo otrěsné, jak ho měl vyklenuté. A pod pasem

neměl ani *jediný* chlup. Vážně. Nevadí mi, když se chlapi tam dole upravují, ale on byl úplně *hladký*. Snažila jsem se to překonat, ale bylo to jako chodit s Kenem.“

Skoro slyším, jak Eden protočí panenky. „Napadlo tě někdy, že si možná nedokážeš udržet dlouhodobý vztah, protože ve skutečnosti žádný nechceš?“

Teď obzvlášť hlasitě protočím panenky já. „Ano, jistě, drahá sestro. To je přesně ten důvod, proč s těmi muži trávím tolik času. Abych nikdy neměla milující, naplňující vztah a abych zemřela sama.“ Nikdy jsem jí nezmínila skutečný důvod, proč jsem všem těm mužům dala kopačky. Je příliš trapné to rozebírat, dokonce i s ní.

„Tak proč si nacházíš chabé, ubohé výmluvy pro rozchod s každým, s kým si začneš? Zvážila jsi někdy, že jsi třeba moc vybírává?“

„Nejsem vybírává. Jenom vím, co ve vztahu chci, a nejsem ochotná ze svých standardů ustoupit kvůli chlápku, který není ten pravý.“

Eden si povzdechne a pak podezřele zmlkne.

„Co?“ řeknu, naliju si do kávy smetanu a zamíchám ji. „Jakou uštěpačnou poznámku to právě potlačuješ?“

Odkáže si. „Chtěla jsem ti říct, že na světě není ani jeden muž, který by mohl dostat všem tvým nemožným standardům, ale pak jsem si uvědomila, že přinejmenším jeden takový je, ale s tím už chodím já.“

Vítězně si odfrknu. „Přesně. Ty už svého dokonalého chlapa máš, a přesto mě nabádáš, abych se vzdala hledání toho mého? Styď se, Eden Marigoldová.“

Odhodím míchátko do koše, vezmu si kafe a zamířím zpět ke stolu.

„Fajn, asi máš pravdu,“ řekne Eden. „Každopádně, chtěla jsem jen vědět, jak se máš. Víím, že poslední dobou trávím hodně času s Paulem a... no, chybíš mi. Určitě si nechceš

o něčem promluvit? Žádní další možní kandidáti na obzoru? Žádné platonické lásky, o které by ses chtěla podělit?“

Když vklouznu zpět na židli, znovu kliknu myší na feed Profesora Sympatáka a začnu se ovívat poznámkovým blokem. „Ne. Vůbec nic se neděje a nikdo není na obzoru. Jsem v pohodě. Jenom mám... hodně práce.“ *A chystám se vyřešit světovou energetickou krizi, jen musím vymyslet, jak si do kalhot vměstnat termální generátor.*

Eden se odmlčí. Ví, že mi ten nenucený tón úplně nevěří, ale netlačí na mě. Zná, ji dost dobře, abych věděla, že to nevydrží dlouho.

„Tak dobře,“ řekne. „Uvidíme se večer. Mám tě ráda.“

„Já tebe taky.“

Když zavěším, zhluboka si povzdechnu. Ví, že vycítila mou rostoucí nespokojenost s mým přítelem, ale to není to jediné, co mě trápí.

V poslední době jsem... nespokojená, a nevím proč. Existuje něco jako krize poloviny dvacátých let? Za pár týdnů mi bude čtyřicet, to by za tím asi mohlo stát. Neustále mě ale užírá pocit, že něco nedělám správně, jako bych šla po špatné cestě v cizích botách. A i když jsou mi o půl čísla menší, stačí, když nad tím moc nepřemýšlím, a dokážu to nepohodlí ignorovat a pokračovat dál.

Ale z Profesorových příspěvků mám chuť se na to podívat důkladně. Kvůli němu toužím být odvázná a najít správnou cestu. A také pohodlný pár bot.

Kdybych jen tušila, jak na to.

DVA

Vyzývavá výzva

Do půl deváté se kancelář změnila z liduprázdné a tiché v rušný úl aktivity a hovoru.

Záložku s Profesorem mám bezpečně zavřenou a pouštím se do seznamu svých dnešních úkolů. Je šíleně dlouhý a nemám žádných pochyb o tom, že tu budu otročit ještě dlouho poté, co všichni ostatní večer odejdou domů.

Ve Whiplash pracuju už 523. den a právě se blíží Devin Shields, aby se mě po pětistě dvacáté třetí pokusil sbalit. Téměř bílé blond vlasy má jako obvykle dokonale učesané, na sobě má modré vypasované sako, pod ním zářivou vzorovanou košili. Nejsem si jistá, jestli se jako Draco Malfoy snaží vypadat úmyslně, ale rozhodně se mu to daří. Kéž bych na toho kreténa mohla použít *Expecto Patronum*.

„Tateová.“

„Shieldsi.“

Oči mám přišpendlené k obrazovce, ale koutkem oka vidím, jak se naklání přes vršek mé kóje. Pokračuju v práci a doufám, že pochopí moji narážku, že raději vyřeším tu prodejní zprávu, než abych musela řešit jeho. Také vím, že kdybych se na něj v tu chvíli podívala, přistihla bych ho, jak důkladně studuje můj výstřih, a nejsem zrovna v náladě, kdy bych se dokázala zadržet a nepřišpendlit mu na čelo papírek s nápisem *OČI MÁM TADY NAHOŘE, DEBILE*.

Devin opravdu věří, že je v našem odvážném malém nakladatelství lvem redakčních asistentů. Vzhledem k tomu, že je tu jediný muž, má vlastně pravdu. Mnohé dívky mu nafukují ego tím, že spolu soupeří o jeho pozornost, a musím uznat, že je vizuálně přitažlivý, takovým metrosexuálním, kluzkým-jako-indulona způsobem. Jenže se až příliš podobá tomu sukničkáři, se kterým jsem chodila na střední, takže bych ho nikdy nepovažovala za sexy chlapa. Smutnou pravdou je, že i po všech těch letech a tuctech nepovedených vztahů mi z blond mužů stále naskakuje husí kůže.

„Oblékáš se takhle, abys mě týrala, že jo?“ zeptá se Devin. „Pouzdrová sukně, těsná košile. Má mě to dohánět k šílenství.“

Vážně přikývnu a stále se mu neřádím do očí. „Ano, Devine. Kdykoli si ráno vybírám oblečení, vždy mě nejdřív napadne, jak bude působit na tebe. Nemá to nic společného s tím, co je čisté a co mi sedne. Odhalil jsi mě. Sakra.“

„Já to věděl. A ještě horší je, že dneska vypadáš obzvlášť báječně. To jsou nové brýle?“

„Ne. Ty samé nosím každý den už celé dva roky, ale gratuluju ke tvým vzkvétajícím pozorovacím schopnostem.“ Jemu asi připadají nové, protože mi častěji zírá do výstřihu než do obličeje. Občas přemýšlím, jestli bych neměla nosit pár obřích umělých koz na čelence, abych mužům pomohla zvednout oči. Mohla bych ten nápad prodat v *Shark Tanku* a vydělat miliony na ženách, které mají plné zuby toho, že jejich bradavky dostávají víc pozornosti než jejich oči.

„No, ty brýle se mi líbí,“ řekne Devin a bez pozvání se posadí na židli vedle mě. „Jsou velice... smyslné.“

Ignoruju ho a píšu dál. Ve skutečnosti nepotřebuju brýle, ale v literárním prostředí se s nimi vždycky cítím líp. Jako žena s kyprými křivkami si v každém řemesle automaticky vysloužíte nálepku nízké inteligence, jako by velikost poprsí

úměrně snižovala IQ. A tak jsem už na vysoké začala nosit brýle se silnými obroučkami, abych vypadala jako opak drsňáka. Vlastně něco jako knihovnice. Mám pocit, že když je nosím, lidi mě berou víc vážně.

Devin je očividně výjimkou, která potvrzuje pravidlo. Mohla bych si obléct televizní pytel s rolákem a stejně by si našel nějakou část mého těla, kterou by mohl objektifikovat. „*Páni, Tateová, ty kotníky jsou vážně sexy. Sekne ti to, holka.*“

„Takže, pověz mi, Asho,“ řekne Devin a nestydatě ignoruje můj zřejmý nezájem. „Je tohle ten týden, kdy se poddáš naší intenzivní vzájemné přitažlivosti a půjdeš se mnou na rande?“

Konečně se otočím, abych se na něj podívala a trpělivě se na něj usmála, což je mnohem víc, než si zaslouží. „Devine, už dřív jsem ti řekla, že nejsi můj typ. A i kdybys byl, už s někým chodím.“

„Jo, ale ten je ve Francii, že jo? Tyhle vztahy na dálku nikdy nefungují.“

„Možná ne, ale stejně to zkusíme.“

Můj přítel teď ve skutečnosti není ve Francii, ale všem tvrdím, že ano. Naivně jsem si myslela, že když se Devin dozví, že nejsem k mání, na chvíli se svými každodenními návštěvami přestane, ale kdepak. Je to jen další křeč v podrážděných střevech mého současného života.

„Dobrá,“ řekne Devin, předkloní se ještě víc a ztiší hlas do něčeho, co nejspíš považuje za *sexy šepot*, „dej mi vědět, kdyby to s tím tvým Francouzem nevyšlo. Možná neovládám jejich jazyk, ale jsem mistrem jejich druhu líbání.“

Na závěr na mě mrkne.

Fuj.

Zatnu zuby v mlhavé napodobenině úsměvu. Bohužel neumím tak dobře jako moje sestra odradit vtěrky spalujícím pohledem nebo dobře formulovanou urážkou jejich nabubřelého ega, ale mám to na seznamu věcí, které musím

vyřešit, spolu se svou závislostí na cukru a posedlostí značkovým oblečením z druhé ruky.

„Pokusím si to zapamatovat.“

Devin se rozhlédne, aby se přesvědčil, že nás nikdo nezaslechne, a pak řekne: „Zmínila se ti Serena, že společnost vypsalala konkurz na redaktora?“

Serena je šéfredaktorka a moje přímá nadřízená, takže se vsadím, že jsem o tom věděla dřív než on. „Samozřejmě.“

„A budeš se o tu pozici ucházet?“

Jako kdyby už neznal odpověď. „Co myslíš?“

Nijak jsem se netajila s tím, že se chci stát nejmladší redaktorkou v historii nakladatelství Whiplash. Vlastně si myslím, že to byly právě mé neomalené ambice, co mi přihrálo práci asistentky redaktora, když jsem čerstvě vylezla z vysoké a byla jsem zelenější než Rákosníček. Uplynulé dva roky jsem dělala vše, co bylo v mých silách, abych dokázala, že na to mám. Pomáhala jsem Sereně s velkými redakcemi, sepisovala jsem celé kapitoly do rukopisů, které prostě nebyly dost dobré. Po všech těch dlouhých hodinách a snaze stát se nepostradatelnou to povýšení jednoznačně míří mým směrem. Přinejmenším by to tak mělo být.

Devin si samozřejmě také svrchovaně věří, hlavně proto, že je synovcem našeho CEO, Roberta Whipa, což znamená, že má postup v kariéře víceméně zaručený. Devin není špatný redaktor, ale ani není skvělý. Od všech ostatních v kanceláři se však liší svou neotřesitelnou sebejistotou. Slovy mé moudré prababičky: „Ach bože, dej mi sebevědomí průměrného muže.“

Navzdory rodinným vazbám pochybuju, že by se pan Whip snížil k natolik okaté protekci a nezaslouženě Devina povýšil. A přesto, Devin má ve tváři samolibý úšklebek, který probouzí k životu můj vnitřní systém včasného varování.

Devin si přehodí nohu přes nohu. „Serena ti ale neřekla, že strýček Robert proměnil pohovory ve výzvu. Tu práci dostane ten kandidát, který přinese projekt s nejvyšší nadějí stát se *bestsellerem*.“

Přestanu psát a otočím se k němu. Tohle je pro mě novinka. „Cože?“

Tohle není dobré. Za normálních okolností bych neochvějně věřila, že tu práci okamžitě dostanu, ale najít bestseller? To je jako najít jehlu v kupce sena. Někteří z nejzkušenějších redaktorů stále ještě neobjevili bestseller a přitom se o to snaží už léta.

Proč mám pocit, že panu Whipovi vnukl ten absurdní plán Devin?

„Jo,“ řekne Devin a natáhne se, aby zvedl moji postavičku Shakespeara. „Serena každou chvíli rozešle memo.“ Klepne Willyho do hlavy a dívá se, jak se kýve. Zaskřípu zuby. Nemám ráda, když mi někdo sahá na Willyho. A navíc, když jsem jednou Devinovi citovala *Macbetha*, myslel si, že to je *Hra o trůny*, takže už vůbec nemá právo osahávat mi Willmeistera.

Devin vrátí Willyho zpět na stůl těsně před tím, než pohár mé trpělivosti přeteče, a vstane. „Jen jsem si říkal, že bys to měla vědět. Zdá se, že se o tu pozici utkáme my dva. Ještě že díky tvému mizernému literárnímu vkusu nejspíš vyhraju já.“

Probodnu ho pohledem. „Jakémuž literárnímu vkusu?“

„Au, no tak. Dobře víš, že miluješ ty romantický sračky. Vidím tě, jak je hltáš každý den u oběda a u kafe. Já osobně bych nedokázal pořad dokolečka číst ty samý nerealistický kecy, ale jestli ujíždíš na sladárnách, kdo jsem já, abych to kritizoval?“

Zaplaví mě vlna vzteku a postavím se, abych ho zpražila. „Kdyby sis někdy nějaký milostný román *přečetl*, Devine, tak bys věděl, že je v nich mnohem víc než jen erotika. Dodávají

ženám sílu a inspirují je. Utěšují nás a ano, občas i vzrušují. Nemůžu uvěřit, že máš tolik primitivních předsudků o celém žánru, obzvláště vzhledem k tomu, že ty *sladárny* drží celé tohle nakladatelství nad vodou. Rok za rokem prodeje romantiky *dokazují*, že ženská kupní síla je...“

Devin zvedne ruce. „Tak jo, dobře, dobře. Uklidni se, holka. Neuvědomil jsem si, že když urazím ty tvoje milostné románky, probudím bestii. Myslím, že jsem tě ještě nikdy neviděl tak rozohněnou.“ Nakloní se blíž. „Je to neuvěřitelně sexy.“

Poprvé vztáhnu ruce na Devina Shieldse, přesněji, položím mu je na ramena, abych ho odstrčila od svého stolu. „Odprejskni, Devine. Dneska na tebe nemám náladu.“

Věnuje mi ublížený pohled. „Zlobíš se? Protože jestli jo, s radostí se s tebou sejdu ve skladu, abys mě mohla potrestat.“

Pomalou vydechnu a posunu si brýle na nose. „Pro tebe bude dostatečným trestem, až dostanu to povýšení. Teď bys měl radši vypadnout, než zavolám HR a doptám se na předpisy ohledně sexuálního obtěžování.“

Útrpně se ušklíbne. „Ježíši, Tateová, nauč se pochopit vtip. Nejspíš jsi tak odměřená jenom proto, že víš, že tu práci dostanu já. Neboj, budu na tebe hodný, až mě povýší.“ Usměje se na mě ne zrovna přátelsky. Moc dobře ví, že jsem jeho hlavním soupeřem a že udělám maximum pro to, abych ho porazila. Má ale proti mně jednu velkou výhodu: má příbuzné, kteří pracují ve třech velkých newyorských nakladatelstvích. Vsadím se, že už je všechny obvolal, aby našel svůj kýžený bestseller.

Mám pocit, jako bych kráčela do Dómu hromu s banánem připíchnutým na tyčku, zatímco on se ohání obrovským dlouhým mečem.

„Tak zatím, Tateová. Jo a hodně štěstí.“

Devin ještě jednou koukne na moje prsa, než se vrátí na opačnou stranu kanceláře, kde má svůj stůl.

Stále ještě zírám víceméně jeho směrem, když mi v inbo-xu cinkne memo o té výzvě. Když si ho čtu, usazuje se mi v břiše hrůza. Všichni asistenti redaktora mají dva týdny na to, aby představili svůj projekt. Pak se na ně podívá Serena a pan Whip a posoudí je podle originality a předpokládaného odbytu.

Ze složky na stole vezmu svůj stručný seznam rukopisů a zamírím do Sereniny kanceláře. Její pracovní prostor je jako ona sama: uhlazený, moderní a bledý. Vzhledne a nevypadá vůbec překvapeně, že mě vidí.

„Přečetla sis to memo?“

„Ano.“

Pobídne mě, abych si sedla. „Máš nějaká vodítka?“

„Ani ne. Tohle jsou ty nejzajímavější rukopisy, které v poslední době přišly, a ani z jednoho nejsem dvakrát nadšená.“

Podám jí seznam a posadím se.

Serena stiskne třešňově červené rty a přejede seznam pohledem. Se svým platinovým drdolem, který se leskne v raním světle, a s šaty v obvyklých tónech smetanové, béžové a bílé vypadá jako nádherný módní anděl. Na nose jí sedí brýle s modrými obroučkami. Nikdy jsem nepotkala ženu, která by byla tak upravená jako Serena. Zdá se, že proplouvá životem bez jediného uvolněného vlasu a bez byť jen náznaku skvrny na zářivém světlém oblečení. Je to zároveň inspirující i rozčilující.

Osobně volím spíš staromódní eleganci ze second handu a rudou rtěnku si obvykle do pěti minut okoušu. Naučila jsem se nenosit bílou, protože kdykoli to udělám, poliju se stejně často jako nemotorné batole.

Serena si dočte můj seznam a opatrně papír odloží na stůl. „To jsou sotva vzrušující návrhy.“

To mi neříkáš nic nového.

„Budu hledat dál. Ale upřímně, Sereno, tahle výzva je směšná, ne? Je to jako říct, že se finančním poradcem stane člověk, který má takové štěstí, že vyhraje loterii. Není to logický způsob výběru nového redaktora.“

Přikývne a sundá si brýle. „Já vím, že jsi s tím povýšením počítala, Asho, ale mám svázané ruce.“

Když mi seznam vrátí, zmuchlám ho do kuličky. „Já vím, že nemůžeš nic dělat, ale... Jsem tvoje jediná podřízená, které jsi svěčila některé ze svých nejlepších autorů. Devinovi trvalo tři týdny, než zredigoval nový manuál požárního cvičení. Potřeboval by nepřetržitý dohled.“

„Já vím.“ Serena si přes skleněnou zeď za mnou prohlédne zbytek kanceláře a pak se předkloní a ztiší hlas. „Asho, jsi o celé míle před ostatními asistenty, ale Robert vždy musí dělat věci po svém. Pokud nenajdeš něco, co mu rozproudí krev, nebudu mít o co se opřít. Takže se budeš muset předvést, ano?“

Odevzdaně přikývnu. „Asi nemáš žádné nápady, kde bych mohla najít nepolapitelný bestseller.“

Soucítěně na mě pohlédne. „Kdybych měla něco s nějakým potenciálem, určitě bych ti to dala. Bohužel, už celé týdny mi na stole nepřistálo nic vzrušujícího. Ale i když to teď s bestsellery vypadá bledě, věřím, že to dokážeš. Jsi chytrá a máš dobré instinkty.“

„Abych řekla pravdu, to samé se dá říct o Devinovi. On navíc patří ke kartelu nakladatelské těžké váhy Shieldsů a Whipů, takže mu neunikne žádný rukopis, který někdo někam poslal.“

„Devin není tak vynalézavý jako ty. Tím ho můžeš překonat. Dones nám něco nečekaného. Něco, co jsme ještě nikdy neviděli.“

Kdyby to bylo tak jednoduché.

„Dobře, díky, Sereno. Budu se snažit.“

Usměje se. „Jako vždycky. Proto jsi má oblíbenkyně.“

Bohužel, být její oblíbenkyní mi v téhle situaci nepomůže, ani co by se za nehet vešlo.

Cestou zpět ke stolu si prohrábnu vlasy. Pravidelně procházím stohy rukopisů, které naše nakladatelství obdrželo, ale najít něco s prvotřídním potenciálem v hoře nevyžádaných rukopisů je jako skočit po hlavě do skládky a vynořit se s neposkvvrněnou kabelkou od Chanelu.

Také bych asi mohla lovit v bezpočtu volně dostupné fikce na netu, jestli tam nenajdu nějaký talent. Tímto způsobem objevili už několik autorů bestsellerů, ale není to nic moc originálního.

Jsem stále ještě ztracená v myšlenkách, když se vedle mě objeví moje kamarádka Joanna. Podle výrazu v její tváři soudím, že už se to dozvěděla. Na druhou stranu, Joanna umí zjistit věci, které se nikdo jiný nedozví. Kdyby byla válka, byla by vynikající špiónka. Zřejmě má své informátory všude.

„Devin už napsal e-mail Sandře Larsonové, jestli by nechtěla odevzdat novou knihu,“ zašeptá Joanna a klesne na židli vedle mého stolu. Otevřu pusu, abych řekla, že to je směšný nápad, ale Joanna už vrtí hlavou. „Vím, že už pět let nic nevydala a že si všichni myslí, že skončila, ale Devinův bratr v Random House ji zná a přísahá, že zase píše. Už téměř dokončila první návrh nové knihy odehrávající se v *Rageheartu*.“

Napětí v mém břiše ještě o něco zesílí. *Rageheart* byla mimořádná fantasy trilogie, zasazená do fiktivního světa, která se stala nejen mezinárodním bestsellerem, ale navíc podle ní natočili i filmový trháč. Jak bych krucinál mohla soupeřit se sérií, která má svou vlastní sadu akčních postaviček?

„Určitě ji bude muset nabídnout nejdřív svému současnému nakladateli,“ řeknu. „Proč by přecházela k nám? Jsme mnohem menší.“

„Proslýchá se, že tam už nějakou dobu není spokojená a že hledá něco nového. Devin by ji mohl okouzlit a přemluvit, aby přešla k nám. Víš, že ten jeho sladký jazýček je to jediné, na co chytá holky.“

Mysl mi uhání jako o závod. „Jestli se mu to povede, přihrají mu to povýšení.“

Joanna přikývne. „Jo. Proto ti budeme muset najít něco lepšího.“

Sundám si brýle a protřu si oči. „Lepšího než pokračování aktuálně nejoblíbenější fantasy série? Jako co třeba?“

Joanna pokrčí rameny. „Já nevím, ale ty na to máš. Cítím to v kozách.“

To mi vyčaruje úsměv na tváři. Mám ráda ten Joannin optimismus. Zdá se, že má nevyčerpatelnou studnu naděje a velice ráda se o ni dělí.

„No, když mi věří tvoje kozy...“

Joanna mě chytí za ruce a otočí mě čelem k sobě. „Poslouchej, tohle mnoha lidem neříkám, protože je děsivé, jak velké mám schopnosti, ale často mám silná tušení o různých událostech a lidech. Víím, že když tuhle příležitost chytíš za pačesy, bude mít na tvůj život obrovský dopad. Věř mi. Moje kozy se nikdy nemýlí.“ Stiskne mi ruce a vstane. „Pusť se do práce. Já ti donesu kafe. Budeš ho potřebovat.“

Když odejde, opřu se na židli a zavřu oči. Zaručený bestseller. Za dva týdny. Žádný problém.

Budu to muset zvládnout. Třeba se o tu jehlu píchnu.

TŘI

Honba za bestsellerem

Už celé hodiny sedím na posteli s laptopem na klíně. Protáhnu si krk a cuknu sebou, když mi v něm lupne. V uplynulých dvou týdnech mi Serena přeposlala sedmnáct rukopisů, aby mi pomohla s hledáním bestselleru, ale žádný mě zatím nijak zvlášť neuchvátil. Už za dva dny máme přednést svou prezentaci a já zoufale projíždím posledních pár knih v seznamu v bláhové naději, že najdu nevybroušený diamant.

Mám otevřenou tabulku s poznámkami o všem, co jsem přečetla. Hýří všemi barvami. Červená znamená „k recyklaci nebo na podpal“. Žlutá značí „čtete opilý nebo zfetovaný, nebude to tak bolet“ a zelená je „Tvl, to je síla! Asi jsem se zrovna trochu udělala!“. Samozřejmě nemám nic označeného zeleně. Mám jeden rukopis označený zelenožlutě, ale ten jsem klasifikovala jako hasičák – použijte pouze v případě nouze.

Za uplynulých čtrnáct dní jsem toho přečetla tolik, že v podstatě šilhám. Mozkem mi prolétly desítky knih a miliony slov, ale bez úspěchu, a teď už mi došel čas.

Zatraceně.

Otevřu nový dokument a vztekle sepišu své pocity o pátrání po *Novém skvělém americkém bestselleru*. Ze začátku chci, aby to znělo jako nějaká výpravná báseň, ale jak mi prsty létají po klávesách, zní to spíš jako Dr. Seuss.

*Prohledala jsem rukopisů vysoké haldy,
propátrala jsem mnohé tiché knihovny,
vyplnila jsem blazeované magazíny
a přetrpěla obscénní slovní zločiny,
záplavou fanfikce a žánrů se brodila,
překonat nudu i spánek se snažila,
avšak žel, nenašla jsem kýžený grál,
jenž by za slávu a prodeje stál.
Pod tíží únavy a zoufalství padám,
došel mi čas, byť vlasy si trhám,
neb kniha, již hledám, je vzácná květina
a bezpečně dlí v bájně zemi Neznáma.*

Odstřím laptop a opřu se o čelo postele. Nemůžu uvěřit, že se to doopravdy děje. Celá léta jsem si na sobě nechávala dříví štípat a teď o tom povýšení rozhodne imbecilní výzva, kterou nemám šanci vyhrát. Ty klepy o Devinovi a Sandře Larsonové jsou pravdivé. Celý týden se tím vychloubal jako totální náfuca.

Na nočním stolku vedle mě zavrňuje telefon. Je to zpráva od Joanny.

<Jsem na cestě. Mám alkohol.>

Super. Přijde mi pomoci vypilovat mou prezentaci a já mám akorát tak velký kulový.

Chystám se dočíst sci-fi román, který je v podstatě špatně napsanou verzí *Pýchy a předsudku* odehrávající se ve vesmíru, když mi telefon začne vyřvávat *Wrecking Ball* od Miley Cyrusové. Ve stejnou chvíli se na obrazovce objeví fotka mojí babičky. Prošedivělé zrzavé vlasy má zapletené do drdolů po stranách hlavy jako Leia, zubí se a ruce drží stočené do tvaru srdce.

Ta fotka dokonale vystihuje Nannabethinu povahu. Jinými slovy, je to třináctiletá dívenka žijící v těle pětasedmdesátileté

ženy. Občas přemýšlím, jestli někde neexistuje nebohá středoškolačka, která si s ní za úplňku vyměnila tělo a teď si stěžuje na to, že „dnešní mládež nic neví“, a podle bolesti v kolenu odhaduje, jestli bude pršet.

Musím se tomu usmát.

Navzdory jejímu mladickému chování bych svou babičku za nic na světě nevyměnila. Je jedinečná a je jedním ze dvou lidí, kteří jsou mi nejdražší. Víím, že by za mě dýchali a já zase za ně.

Bodnu do tlačítka přijmout a pustím hovor nahlas. „Ahoj, babi. Jak je?“

„Asho,“ řekne povědomým vystrašeným tónem. „Jde o Mobyho. Myslím, že umírá.“

„Už zase? To je tenhle týden potřetí.“

Nannabeth svého domácího mazlíčka, kačera Mobyho, naprosto zbožňuje. (Ano, říká mu *Moby Duck*. Epické jméno pro epického ptáka.) Po mně a Eden je Moby nejdůležitější bytostí v jejím životě a můžu vám říct, že na planetě neexistuje rozmazlenější drůbež. Nan kolem něj pořád poskakuje jako máma kvočna.

„Asho, myslím to vážně.“

„Já víím, babi, ale pochybuju, že umírá. Nejspíš jenom vyvádí, abys mu věnovala pozornost.“

„Dělá divné zvuky, když spí.“

„Chrápe, to přece víš.“

„To ano, ale tohle zní jinak. Obvykle zní takhle.“ Vydá zvuk jako pískomil s rýmou. „A dneska zní takhle.“ Předvede přesně ten samý zvuk.

Povzdechnu si. Táta nás opustil, když jsem byla batole, a máma umřela, když jsme s Eden byly ještě na základce. Nannabeth přispěchala na pomoc a nahradila nám oba rodiče. Je pro nás vším a já bych bez ní nedokázala žít, ale to neznamená, že mě občas nedohání k šílenství. Z vlastní

zkušenosti bych řekla, že nás ze všeho nejvíc dráždí právě ti lidé, které nejvíc milujeme.

„Babi, Moby je určitě v pořádku, ale jestli se o něj bojíš, zavolej doktoru Solleymu. S radostí ho přijede zkontrolovat.“ Doktor Solley se o Mobyho stará od chvíle, kdy si ho babička pořídila. Jsem si jistá, že celý svůj byt na Park Avenue zrenovoval jen z toho, co si vydělal u Nannabeth.

„Asi máš pravdu,“ řekne babička. Zní trochu klidněji. „Jen se hrozně bojím, že by se mu mohlo něco stát.“

„Tomu rozumím. Ale je to silný pták. Nikdy by nezemřel na něco tak hloupého, jako je spánková apnoe.“

Babička je možná svým milovaným kačerem posedlá, ale já jí rozumím. V životě ztratila mnoho svých blízkých, včetně dcery, takže její strach je přirozený. Rozumím mu až příliš dobře.

Slyším šustění a dovedu si představit, jak se Nan zachumlává do postele vedle Mobyho a jak ho jednou rukou ochránářsky objímá.

„Takže, co dneska večer děláš, zlatíčko?“ zeptá se tiše. „Chystáš se třeba na Facetime se svým Francouzem? Nebo budete dělat... jak se tomu říká? Sexting?“

„Babi!“

„Co je? Tohle se dneska dělá, ne? Není se za co stydět. S dědečkem jsme si hodně sextingovali, když byl ještě naživu, ale tenkrát jsme tomu říkali psaní dopisů, samozřejmě.“

Pevně zavřu oči. „Babi, prosím. Víš, jak mi je nepříjemné, když mluvíš o sexu s dědečkem.“

„Ale drahoušku, copak si nemyslíš, že i staří lidé si jednou za čas zaslouží slušný orgasmus? I staroušci mají své potřeby.“

Bože, můj mozek. Pošlete Savo. OKAMŽITĚ.

„No, babi, odpověď na tvoji otázku, co chystám na večer, zní, že nebudu mluvit se svým přítelem. Budu pracovat.“

V pondělí mám hodně důležitý termín, takže budu muset končit.“ Strčím si mobil do výstřihu, abych mohla při mluvení psát. Eden vždycky málem vyletí z kůže, když to vidí, ale to je jen tím, že nemá dost velká prsa na to, aby jí to šlo taky. Její štíhlé, rovné tělo možná vypadá líp v oblečení než to moje, ale zato nemá žádný kozatý hands-free držák.

„Ale drahoušku,“ řekne babička. „Je tragické, že musíš pracovat v sobotu večer. To kvůli tomu povýšení?“

„Jo.“

„Aha. Takže, jak jde tvoje pátrání po novém úžasném americkém románu?“

„Moc dobře ne.“ Zapišu název rukopisu, který právě čtu, do žlutého sloupce tabulky. „Moje hromada zamítnutých rukopisů právě převýšila Věž svobody a stala se nejvyšší budovou v New Yorku.“

Zasměje se. „No, tak bych tě měla nechat pracovat.“

„Bohužel ano.“ Vytáhnu si telefon z výstřihu a podržím si ho u úst. „Obejmi za mě Mobyho, jo? A uvidíme se příští víkend u večere.“

„Rozhodně, drahoušku. Zatím.“

„Mám tě ráda, Nannabeth.“

„Já tebe taky.“

Zavěším a protřu si oči. Pracuju bez přestávky už pět hodin a mám pocit, jako bych měla v očích písek. Bez přemýšlení ťuknu na Instagram a otevřu si Profesorovy stránky.

„Jen rychlovka, než se vrátím k práci,“ pomyslím si. „O nic nejde. Můžu kdykoli přestat.“

Jak procházím jeho příspěvky, okamžitě se uvolňuju. A taky začínám být víc než jen trochu nadržaná. „Pojď k mamince, Professore svalnatého slovního porna. Nech mě hřát se v tvój záři.“

Na sociálních sítích se moc nevyskytuju. Pár účtů mám, ale většinou je používám jen k pozorování jiných. Nejviditelnější

jsem na Instagramu, kde vystavuju své oblíbené úlovky značkového oblečení z bleších trhů a sekáčů. Žádná selfička, jenom snímky oblečení, kabelek a bot, a i když nepříspěvám pravidelně, *VintageBrooklynGrl* má téměř dvě stě sledujících. Předpokládám, že existují i další lidé, kteří mé poklady za hubičku milují tak moc jako já.

Nikdy ale na Instagramu nepíšu komentáře. Ano, všechno možné olajkuju, ale je mi trapné napsat mým oblíbeným uživatelům vzkazy. Proč by jim mělo záležet na názoru nějakého nýmanda, jako jsem já? Nesejde na tom, co si myslím, a upřímně, někteří komentující jsou tak drzí, že se do těch diskusí ani nechci zapojovat.

Teď ale vážně uvažuji o tom, že u jednoho z Profesorových nových příspěvků vzkaz zanechám. Je to fotka, na které je zachycený zezadu a nahoře bez. Tmavé vlasy má mokré a skloněnou hlavu si svírá rukama obvázanýma boxerskou bandáží. Jako obvykle mu není vidět do obličejce, ale ta fotka má sílu. Mluví o někom, kdo trpí, ale snaží se to zastavit.

A pod tím je napsáno:

*Nabádám se, abych ji nechal jít, abych přestal doufat v nemožné.
Snažím se.*

Medituju, dokud necítím nohy, a pak se dorazím chlastem.

*Tluču do boxovacího pytle, dokud nemám na ruku modřiny,
a pak kroáčím slova na prázdnou stránku.*

*Přerovnávám celý svůj svět, abych už neviděl místa,
kde jsi bývala.*

A přesto, kdykoli se otočím, jsi tam.

Čekáš na mě v zákoutích mé paměti.

Nevím, proč mám nutkání napsat něco, aby se cítil líp, ale je to tak.

Nadechnu se a pokusím se vymyslet dokonalý komentář, což je pitomost, protože píšu někomu, kdo si to nejspíš ani nepřečte.

„Úžasný post. Díky za sdílení. Dodáváš mi sílu být odvážná.“

Rychle stisknu Enter, než ztratím odvahu, ale pak zkřívím obličej, když se můj vzkaz objeví za tisíce jiných komentářů.

Hm, jenom šestatřicet tisíc komentářů nade mnou? Super.

Prudce vydechnu a chystám se aplikaci zavřít, když obdržím upozornění.

To není možné.

Profesor můj komentář olajkoval, a navíc odpověděl.

Zadržím dech a čtu si jeho slova.

„@VintageBrooklynGrl Do toho. Buď odvážná. Jdi si za tím, co chceš, se vši svojí vášní. Nic srdce nezdrtí tolik jako výčitky.“

Páni.

Srdce mi zničehonic tluče dvakrát rychleji. Něco se mnou musí být hrozně špatně, když mě dokáže tolik zasáhnout pár slov od člověka, kterého vůbec neznám. Víím, že to je jen hloupá zamilovanost do internetové celebrity, ale nikdy jsem nic tak silného necítila. A abych řekla pravdu, trochu mě to děsí.

Stále nabuzená olajkuju jeho komentář a snažím se vymyslet duchaplnou odpověď. Když mě ani po pěti minutách nic nenapadne, rychle napíšu: *„Díky za povzbuzení. Budu se snažit.“*

Do několika vteřin olajkuje i tohle, ale žádná další moudra nenabídne. Projíždím komentáře ostatních lidí a nenacházím žádný, který by olajkoval nebo na který by odpověděl. Pro něj to možná vůbec nic neznamená, ale mně díky tomu naše krátká výměna slov připadá výjimečná. Nemám ani tušení, proč odpověděl zrovna mně, ale jsem za to vděčná.

Tehdy si uvědomím, že se jako totální blbeček roztouže-ně usmívám na vlastní mobil.

Proč nemůžu najít něco, jako je tohle? Knižní verzi jeho vášně a upřímnosti. *Tó* bych dokázala prodat. Sakra, prodala bych to sama.

Když si naposled prohlížím jeho slova a fotky, cítím, jak se ve mně něco probouzí: jiskřička nápadu tak šíleného, že by to mohl být záblesk génia s vrabčím hnízdem na hlavě.

Proč jsem tohle vůbec nezvážíla?

Jak ten nápad vzkvétá, dívám se na Profesorovy příspěvky očima redaktorky, a ne omámené fanynky. S každým řádkem se mi projasňuje mozek a každý mi připadá jako rána do hrudi.

Panebože... tohle by mohlo být velké. Tóhle by mohl být můj bestseller!

Scrolluju dál a čtu a brzy si uvědomím, že si zevnitř okusují tváře a vzrušeně napínám svaly.

Vždycky jsem si myslela, že mě pocit zásahu bleskem za zpěvu andělů potká ve chvíli, kdy poznám svou opravdovou lásku, ale tahle chvíle, kdy si procházím Profesorův feed, mi připadá osudovější než všechna moje rande. Hledala jsem ve všech koutech, ale možná jsem se dívala na špatná místa. Země Neznáma skutečně existuje a má jediného obyvatele, který je tak šíleně oblíbený, že by se mohl stát okamžitým bestsellerem.

To mě podržte. Ještě bych to mohla vyhrát.

Předkloním se a sleduju Joanninu tvář. Pevně svírá mobil a s otevřenou pusou sleduje obrazovku.

Bože, prosím, ať potvrdí můj názor, protože jinak budu jenom šílenec, co se ze zoufalství chytá každého stébla.

Dává si na čas a já nevím, jestli udržuje bezvýraznou tvář, aby mě dohnala k šílenství, nebo jestli ji to skutečně vůbec

nezaujalo. Jestli je to to druhé, jsem v prdeli. Jestli je to to první, tak ji brutálně ztluču svým obřím polštářem s Christem Hemsworthem.

Dveře do bytu se otevřou a zavřou a následuje tiché mumlání. Má sestra a její přítel se vrátili domů. Obvykle bych je šla přivítat, ale teď mám něco důležitějšího na práci. Například se musím vši silou držet, abych Joannou nezatřásla a nepřinutila ji říct mi, co si krucinál myslí.

Když už začínám věřit, že moc Profesora Sympatáka je jen v mojí hlavě, spatřím přesně tu reakci, ve kterou jsem doufala. Joanna zrudne jako krocán, a kdykoli klikne na další příspěvek, tiše vydechne.

Anoooooooo!

Tohle je něco. S Joannou pracuju už dva roky, ale ještě nikdy jsem ji neviděla vyvedenou z míry. Ale v tu chvíli její dokonalé blond kudrny ani bezchybný make-up nedokážou zamaskovat, jak je ohromená.

„Panebože,“ řekne, pohlédne na mě a pak rychle odvrátí oči.

„Že jo?“

Hruď jí rychle stoupá a klesá, skoro se jí třesou prsty. „Pane... bože.“

„Já vím.“

„Panebože.“

Začne se ovívat rukou a já přesně vím, jak rychle a žhavě jí tluče srdce. Jak jí kůže hoří, pálí, svědí, mravenčí – všechno najednou.

Seberu odvahu položit otázku, která mě zajímá nejvíc. „Řekni mi, že cítíš to samé, co já.“

Přikývne. „Rozhodně.“ Když ke mně vzhledne, má pootevřenou pusou. „Tohle je žhavé, Asho.“

Opřu se o čelo postele. Vlna úlevy mi zpomaluje zrychlený tep. „Jen aby bylo jasno – jsi vzrušená, že jo?“

Znovu se zahledí na obrazovku. „Děsně vzrušená.“

Moje sestra Eden nakoukne dveřmi do mé ložnice a podezřívavě nás pozoruje. Nejsem si jistá, co tady čekala, ale určitě si nemyslela, že uvidí, jak s Joannou sedíme na posteli a hladíme si telefony.

„Co tady sakra děláte?“ zeptá se s přimhouřenýma očima. „Díváte se spolu na porno?“

Usměju se a kývnu na ni, aby přišla blíž. „Svým způsobem.“

Podám jí telefon a sleduju její tvář, abych odhadla její reakci. Sjíždí po jeho timeline a já vím, že Eden bude opravdovou zkouškou. Vzhledem ke svému vrozenému cynismu a nedostatku trpělivosti je imunní ke většině podob emociální manipulace. Jestli Profesor uhrane ji, budu mít vyhráno.

V napjatém očekávání zadržím dech. Zhruba o třicet vteřin později dostanu odpověď.

Zamračí se, pootevře ústa a pak jí tváře zahoří červení.

Obě jsme po zesnulé mamince podědily broskvově smetanovou pleť, a i když Eden má kaštanové vlasy kudrnaté, zatímco já si je pracně narovávám, ani jedna nemůžeme popřít, jak zářivě zrudneme, když jsme v rozpacích. Nebo vzrušené.

„Panebože,“ řekne.

Joanna přikývne a ukáže. „Tady to máme.“

„Pane... *bože*,“ zopakuje Eden, očima horečnatě přelétává sem a tam a s každou vteřinou je zadýchanější.

Cítím, jak zářím zadostiučiněním. „Je to úžasné, že jo?“

„*Panebože!*“

Trochu nadskočí, když se ve dveřích objeví její vysoký, pohledný přítel.

„Fajn,“ řekne Paul a přimhouří na Eden své zelené oči. „Takové zvuky obvykle vydáváš kvůli mně. Co se to tady sakra děje?“